

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1980/2017
24.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужила АА и мал. ББ, коју заступа мајка – законска заступница АА из ..., чији је пуномоћник Мартин Бачић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Роберт Сабадош, адвокат из ..., ради утврђења права становања, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 287/17 од 05.06.2017. године, у седници одржаној 24.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 287/17 од 05.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 284/2016 од 22.03.2017. године, ставом првим изреке, утврђено је да тужиле имају право службености становања до 25.03.2018. године на $\frac{1}{2}$ дела некретнине уписане у лист непокретности ...к.о. ..., парцела бр., земљиште под зградом – објектом са 149 м², ..., земљиште под зградом – објектом са 84 м², ... земљиште уз зграду – објекат са 492 м², укупно 725 м², у V листу први део уписано парцела бр. ... зграда број ..., породична стамбена зграда ... и то у власништву туженог ВВ. Ставом другим изреке, наложено је туженом да се исели из породичне стамбене зграде број ..., ... и да исту испразни од својих ствари и лица у року од 15 дана под претњом извршења. Ставом трећим изреке, одређено је да је тужени дужан трпети да се у катастру непокретности РГЗ упише право службености становања у корист АА и мал. ББ по правноснажности ове пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилама накнади трошкове парничног поступка од 138.800,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 287/17 од 05.06.2017. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда

Основног суда у Суботици П 284/2016 од 22.03.2017. године, тако што је одбијен захтев за утврђење да се тужиљама до 25.03.2018. године установљава право службености становања на сувласничком делу туженог који представља $\frac{1}{2}$ непокретности уписане у лист непокретности ... к.о. ..., парцела бр. ... земљиште под зградом – објектом са 149 м², ... земљиште под зградом – објектом са 84 м², ... земљиште уз зграду – објекат са 492 м², те породичне стамбене зграде ... саграђене на парцели Ставом другим изреке, тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог да се исели из описане стамбене зграде и испразни од ствари и лица у року од 15 дана, као и да се обавезе на трпљење уписа права службености становања у корист тужиље у катастру непокретности, је одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду парничних трошкова. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља АА да туженом накнади трошкове првостепеног поступка од 142.500,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења. Ставом петим изреке, обавезана је тужиља АА да туженом накнади трошкове другостепеног поступка од 33.000,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиље су изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиља није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља АА и тужени су бивши супружници чији је брак разведен пресудом првостепеног суда од ...2016. године, којом је њихова малолетна ћерка ББ, рођена ...2000. године, поверена мајци на вршење родитељског права. Тужиља АА и тужени ВВ су сувласници на породичној стамбеној згради површине 230 м², свако у делу од по $\frac{1}{2}$, а на истој парцели се налази и помоћни објекат од 84 м², који је коришћен као пословни простор, има сантирани чвор и неколико просторија. Породична стамбена зграда има две етаже и два улаза, тужиља користи спрат, а тужени приземље, с тим што не постоји физичка баријера за кретање свих чланова који непокретност користе и до делова у којима борави други сувласник. Тужиља ББ је на школовању у ... и у родитељску кућу долази за викенд и распуст, тужени је не спречава да користи кућу и нису у поремећним односима. Породична стамбена зграда је физички дељива сразмерно величини сувласничких делова и за деобу је потребно улагање од преко 400.000,00 динара, што је утврђено вештачењем.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и утврдио да тужиље имају право становања на сувласничком

уделу туженог, сматрајући да су за деобу куће потребна знатна улагања, па је наложио туженом да се исели из куће.

По оцини Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 194. Породичног закона прописано је да дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета ако дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану (став 1), право становања траје до пунолетства детета (став 2), немају право становања дете и родитељ ако би прихватање њиховог захтева за право становања представљало очигледну неправду за другог родитеља (став 3).

Право становања – *habitatio* је лична службеност из корпуса децијих права које је установљено у циљу егзистенцијалне заштите детета, ради збрињавања детета и у интересу родитеља који врши родитељско право. За остварење овог права потребно је да буду испуњени услови прописани цитираном одредбом члана 194. Породичног закона.

Имајући у виду наведено, по оцини ревизијског суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 194. Породичног закона за конституисање права службености становања у корист тужиља и за исељење туженог. Наиме, родитељи малолетног детета – тужиље ББ станују у породичној кући површине 230 м² на којој су сувласници са по ½ дела, а која има приземље и спрат, с тим што тужиља АА користи цео спрат. У том случају тужиља АА, као мајка детета над којим врши родитељско право има решену стамбену потребу, а на тај начин стамбену потребу има решену и малолетна тужиља, која се школује у Право становања јесте једно од основних права детета, које је предвиђено у његовом најбољем интересу, међутим, како у конкретном случају мал. ББ има решену стамбену потребу и притом је тужени отац својим боравком у кући не угрожава, нити је спречава у коришћењу целе куће, нити ремети њено физичко и ментално спокојство, што не чини ни према тужиљи АА, конституисање права становања тужиља на целој кући и исељење туженог би представљало очигледну неправду за њега као другог родитеља у смислу члана 194. став 3. Породичног закона. Осим тога, правилан је и закључак другостепеног суда да се у овом поступку не решавају спорни имовински односи бивших супружника, због чега немају значаја ревизијски наводи да не постоји физички подељени део куће за становање тужиља и да би било потпуно разумљиво да тужиље користе целу кућу, а тужени цео споредни објекат.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић